

Draga Vero, Milice, Pavo, Ivane, Sonja, Ana, Josipe i Ivana, dragi prijatelji i kolege.

Sibe nas je napustio prerano, puno prerano. Tek što je riješio matematički problem na kojem je radio dvadesetak godina, problem produkta u kategoriji oblika, o čemu nam je iscrpno govorio prije mjesec dana na seminarima u Splitu i Ljubljani. Nažalost, neće vidjeti otisnutu svoju *Matematičku autobiografiju*, opsežno djelo od petstotinjak stranica koje je upravo završavao. A već je radio i na novom projektu — popisu i opisu velikog broja suvenira koje su Sibe i Vera donijeli sa mnogih Sibinih gostovanja i putovanja širom svijeta. No taj projekt neće biti dovršen.

Sibe Mardešić rođen je 20. lipnja 1927. u Bergendorfu, danas dijelu Hamburga. Nedugo zatim obitelj odlazi u Čile, ali se već 1930. vraća u Split. Sibe je u Splitu polazio školu, doživio početak Drugog svjetskog rata, talijansku okupaciju, i konačno, 1944. oslobođenje Splita. Maturirao je 1945., odslužio vojsku u mornarici, i 1947. odlazi na studij u Zagreb.

Diplomirao je 1950., a 1951. je postavljen za asistenta u Zavodu za primijenjenu matematiku PMF-a, objavio svoj prvi znanstveni rad, i oženio se Verom. Doktorirao je 1957. i na prijedlog Solomona Lefschetza i preporuka Samuela Eilenberga, Karola Borsuka i Kazimierza Kuratowskog, Hassler Whitney ga je pozvao da provede godinu dana na vrlo prestižnom *Institute For Advanced Study* u Princetonu. Po povratku 1959., nakon dvije godine boravka u Princetonu, habilitirao je i 1960. izabran za docenta. Već je godine 1961/62. organizirao i, sa Svetozarom Kurepom, započeo postdiplomski studij matematike, jedan od prvih postdiplomskih studija na području tadašnje Jugoslavije, i bio je voditelj tog studija do 1971.

1963. prihvatio se uređivati časopis *Glasnik matematičko-fizički i astronomski*, i za kratko ga je vrijeme uspio razdvojiti na matematički i fizički dio, i sve do 1976. bio je glavni i odgovorni urednik tako nastalog *Glasnika Matematičkog*.

1962. izabran je za izvanrednog, a 1966. za redovnog profesora. 1974–1976. bio je dekan PMF-a a 1983/84. dekan Matematičkog odjela PMF-a. U mirovinu je otišao 1991. Ne da je morao, ali tako je želio kako bi mu ostalo više vremena za matematiku. U zvanje *professor emeritus* Sveučilišta u Zagrebu izabran je 1996.

Dobitnik je Republičke nagrade *Ruder Bošković* (1965.), Ordena rada za zlatnim vijencem (1975.), Nagrade Grada Zagreba (1978.), te Državne nagrade za znanost za životno djelo (1990.).

Za izvanrednog člana JAZU izabran je 1975. a za redovnog člana 1988. Godine 1990. izabran je za člana *Academiae Europaeae*, a 2003. za dopisnog člana Slovenske akademije znanosti i umjetnosti.

Profesor Mardešić postao je 2013. *Fellow* Američkog matematičkog društva.

Profesor Mardešić bio je vrhunski matematičar, topolog s velikim brojem radova (više od 200) u prestižnim matematičkim časopisima. Bio je izvrstan predavač, bez obzira radilo se o redovnoj nastavi, znanstvenom seminaru ili međunarodnoj konferenciji, *kod kuće* ili na Svjetskom matematičkom kongresu. Studenti su ga voljeli i cijenili.

Za 3–4 mjeseca bit će točno 50 godina kako sam upoznao profesora Mardešića. Kao studentu druge godine predavao mi je Matematičku analizu 2, dotada najozbiljniji kolegij na studiju. Osim toga, već je ujesen započeo s nama, nekolicinom zainteresiranih studenata druge i treće godine, mali seminar iz *Teorije uzlova*. I to je bilo nešto sasvim novo. Sudjelovali smo u *pravoj* matematici, referirali, učili topologiju, teoriju grupa, slobodnih grupa, neodlučivost, nedokazivost, Kako uzbudljivo! I ne samo matematički.

Kasnije, za vrijeme postdiplomskog studija i kasnije, mnogo smo se družili. U i oko Topološkog seminara, na trodnevnim topološkim izletima svake godine prvog vikenda nakon Prvog svibnja, koje je Sibe koncipirao s ciljem upoznavanja kulturnih spomenika i prirodnih ljepota tadašnje Jugoslavije, i kao prijatelji.

Sibe je volio pričati o svojim dogodovštinama, o tome kako ga je profesor Željko Marković predstavio ministru kao *novog asistenta pri mojoj stolici*, o svom doktoratu, o svom prvom susretu s istaknutim topolozima: Borsukom, Kuratowskim, Eilenbergom, de Rhamom, Vietorisom, i drugima, 1956. na Kongresu u Bukureštu, o pozivu za Princeton i matematičarima koje je tamo upoznao (Veblen, Alexander, Morse, Whitney, Montgomery, Borel, Fox, Milnor, Gödel, A. Weil, . . .), . . .

Sibe je bio jako privržen svojoj obitelji. Ponosio se uspjesima svoje djece, Pave i Milice, a kasnije uspjesima i poduhvatima svojih unuka. Ipak, kako sâm nije bio sportaš niti avanturista, sa zabrinutošću je pratio Pavine maratone i Sonjina putovanja.

Sibe je bio velik i dobar čovjek, iskren i odan prijatelj, hvala mu.

U svoje ime, u ime Topološkog seminara, u ime Zavoda za topologiju, Topološkog seminara Ljubljana-Maribor-Zagreb, u ime cijelog Matematičkog odsjeka PMF-a, te Odjela za matematiku Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku, želim obitelji izraziti iskrenu sućut.